

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoP/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716200862
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716200862.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu vo veci starostlivosti o mal. T. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zast. opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny C., dieťa rodičov U. I., nar. XX.XX.XXXX, C., G. XX, zast. JUDr. Renáta Barbušová, advokátka, Bratislava, Štúrova 13, a H. I., nar. XX.XX.XXXX, H., W. XXX/XX, o úpravu práv a povinností, o odvolaní otca maloletej proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 14P/23/2016-522 zo dňa 30.07.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku IV. o nedoplatku na výživnom.

Mení rozsudok vo výroku IV. o nedoplatku na výživnom tak, že nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018 zo strany otca pre mal. T. vo výške 4.477,40 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zveril mal. T. I., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky a otca zaviazal prispievať na jej výživu sumou 200 eur mesačne od 01.02.2016 do 13.12.2018. Započítal otcovi sumu 2.400 eur ako splatenú časť výživného za obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.02.2016 do 31.07.2019 zo strany otca pre mal. T. vyčíslil sumou 5.877,40 eur, ktoré zaviazal otca zaplatiť do rúk matky v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd tak rozhodol o návrhu matky maloletej z dôvodu, že s otcom maloletého dieťaťa spolu nežijú. Otec s návrhom nesúhlasil. Žiadal, aby mu boli uznané náklady na nájom, ako aj to, že mal. T. si berie k sebe, po ktorú dochádza automobilom. Opatrovník doporučil návrhu matky vyhovieť v celom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 36 ods. 1 a § 62 ods. 1 Zákona o rodine zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV 13P/293/2014-549 zo dňa 10.09.2018 mal súd preukázané, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené, mal. T. bola zverená do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 250 eur mesačne, pričom zároveň mu bol upravený styk s mal. dieťaťom. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 13.12.2018, čo do výroku o rozvod manželstva. Predmetom konania je teda len úprava práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu do právoplatnosti rozvodu manželstva, teda do XX.XX.XXXX. Ako konštatoval OS Bratislava IV vo svojom rozsudku 13P/293/2014-549 z 10.9.2018, príjem otca činí 1.000 eur mesačne, pričom u posledného zamestnávateľa (I.) mal možnosť zarobiť 2.500 eur mesačne. Príjem matky predstavuje 600 eur mesačne.

3. Konštatoval ďalej, že u matky neboli zistené žiadne závady v starostlivosti o dieťa a zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že maloletá preferuje matku, voči ktorej má vytvorenú pozitívnu vzťahovú väzbu a veľmi senzitívne vníma aktuálnu situáciu s jej rodičmi, pričom ju negatívne ovplyvňuje disharmonická rodičovská komunikácia. Uvedené skutočnosti konštatoval aj kontrolný znalecký posudok. Za danej situácie súd, keďže rozhodoval o úprave práv a povinností do rozvodu manželstva, zveril maloleté dieťa do starostlivosti matky.

4. Vychádzajúc zo zisteného skutočného stavu, z možností a schopností otca, ako aj potrieb maloletého dieťaťa, zaviazal otca na výživné, ktoré určil v nižšej sume, ako bola rozhodnutá pri rozvode manželstva, a to od 01.02.2016 do právoplatnosti rozvodu manželstva. Uviedol, že výživné nepredstavuje len sumu na úhradu základných potrieb dieťaťa ako je strava a ošatenie, ale aj časti úhrady nájomného, služieb za energie a pod., za byt, v ktorom dieťa žije. V zmysle zákona tak mohol stanoviť výživné len do právoplatnosti rozvodu manželstva, lebo o ďalšom určení výživného bude rozhodnuté v rámci konania o rozvode manželstva. Zhodným vyhlásením účastníkov konania mal preukázané, že otec za rozhodné obdobie zaplatil na výživnom sumu 2.400 eur, ktorú mu započítal. I po takomto započítaní vznikol otcovi na výživnom nedoplatok za 41 mesiacov po 200 eur a za december 2018 v sume 77,40 eur, čo je spolu 8.277,40 eur, od ktorej sumy odpočítal 2.400 eur a nedoplatok tak vyčíslil sumou 5.877,40 eur. S poukazom na § 111 Civilného mimosporového poriadku uviedol, že nie je možné povoliť splátky na výživnom.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 52 CMP.

6. Prvoinštančný súd tak rozhodol po tom, čo jeho prvší rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 19CoP/34/2016-359 zo dňa 14.02.2017 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie otec maloletej. V odvolaní napadol všetky výroky rozsudku súdu prvej inštancie. K prvému výroku o zverení mal. T. do osobnej starostlivosti matky uviedol, že prvoinštančný súd vychádzal z toho, že manželstvo rodičov maloletej je rozvedené ku dňu XX.XX.XXXX, a to napriek tomu, že namietal, že celé konanie je na odvolacom Krajskom súde v Bratislave. Rovnako namietal, že súd neurčil žiaden jeho styk s mal. T.. Tiež sa nezaoberal jeho návrhom na zverenie maloletej do starostlivosti otca, resp. do striedavej starostlivosti rodičov. Odmietol jeho návrhy na predvolanie svedkov na preukázanie, že matka nemá žiadne morálne predpoklady na zverenie maloletej do jej osobnej starostlivosti. Zdôraznil, že pracovníčkou Úradu práce v C. bolo konštatované, že maloletá je manipulovaná matkou. Otec má tiež všetky predpoklady na starostlivosť o mal. T., čo bolo konštatované kontrolným znaleckým posudkom, nariadeným Okresným súdom Bratislava IV., ktorý však bol uvedeným súdom odmietnutý.

8. Vo vzťahu k druhému výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd zaviazal otca prispievať na výživu mal. T. sumou 200 eur mesačne od 01.02.2016 do 13.12.2018 uviedol, že súd vzal do úvahy iba výživné, ktoré otec posielal na účet matky. Všetky ostatné výdavky otca odmietol zobrať do úvahy. Pritom všetky tieto výdavky zdokladoval na rozdiel od matky, ktorá nedoložila žiadne výdavky na maloletú. Tvrdil, že poskytuje maloletej ďalšie plnenia vo forme potrieb pre jej rozvoj, šetrí jej na stavebnom účte mesačne 100 eur takmer 10 rokov. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že mal zárobok 2.500 eur mesačne v Q. uviedol, že bolo to takmer pred 8 rokmi, kedy tam ukončil pracovný pomer, a to so súhlasom matky a od 01.02.2012 bol nezamestnaný takmer 2,5 roka. Do mája 2014 sa staral o maloletú. Následne si založil živnosť a predložil daňové priznania za roky 2014 až 2018, podľa ktorých jeho čistá mesačná mzda predstavuje cca 1.000 eur. Aj keď súd prvej inštancie uviedol, že „považoval za potrebné znížiť výživné“, napokon ho zvýšil a nie je možné zistiť, ako sa dopracoval k sume 200 eur. Tiež nie je možné zistiť, prečo výživné v takejto sume je rovnaké takmer za 3 roky, keď jeho príjem za roky 2017 bol 780 eur, v roku 2016 vo výške 1.022 eur mesačne a v roku 2018 je to suma 1.064 eur mesačne, pričom príjem matky rástol z 520 na 620 eur.

9. K výroku III., ktorým súd prvej inštancie započítal na výživnom sumu 2.400 eur uviedol, že neboli súdom zohľadnené jeho výdavky na bývanie, tiež jeho výdavky v súvislosti s nákladmi na maloletú počas letných prázdnin roku 2018, keď boli spolu na dovolenke na I. za 1.400 eur, mal náklady na maloletú počas letných prázdnin 2019, s ktorou trávil takmer 6 týždňov a boli na zájazde na Y. za 2.000 eur, pritom za obdobie letných prázdnin platil matke celé výživné na maloletú. Tiež mu nezapočítal súd výdavky na

kultúrne vyžitie a športové aktivity mal. T., výdavky na dopravu za maloletou, výdavky na jej ošatenie, obutie, na hračky, knihy, školské potreby, vstupné do aquaparkov, hradov, výletov a obedy a tiež neboli započítané otcove výdavky, ktoré platil priamo za matku, t.j. hypotéka, nájomné, poisťné za spoločný byt v H.. Nebolo zdôvodnené, prečo tieto výdavky súd nepovažoval za poskytovanie výživného, ani ich exaktne neodmietol.

10. K výroku rozsudku súdu prvej inštancie označenom IV., ktorým bol vyčíslený nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.02.2016 do 31.07.2019 sumou 5.877,40 eur uviedol, že ide o výrok zmätočný, keďže podľa výroku II. otec bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej do 13.12.2018. Od 13.12.2018 otec platí výživné v zmysle rozsudku o rozvode manželstva Okresného súdu Bratislava IV. Rovnako namietal nesprávny výpočet dlžného výživného, lebo za obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018 je 34 mesiacov a 13 dní, preto nedoplatok mal byť určený v hodnote 6.877,40 eur (34×200 je $6.800 + 77,40 = 6.877,40$ eur). Súd dospel k sume 8.277,40 eur, čiže napočítal sumu vyššiu o 1.400 eur. K započítanému výživnému vo výške 2.400 eur uviedol, že ide o sumu, ktorú priamo zaplatil matke na účet, no ďalšie výdavky na maloletú súd otcovi nezohľadnil. Otec navyše už uhradil sumu 5.877,40 eur na účet matky, aj keď si tieto peniaze požičal. Navrhol preto zrušiť rozsudok v napadnutom rozsahu a aby pri opätovnom rozhodnutí boli alebo neboli započítané skutočné výdavky u oboch rodičov.

11. K odvolaniu otca sa vyjadrila matka tak, že rozvodový rozsudok rodičov maloletej nadobudol právoplatnosť XX.XX.XXXX. Uviedla, že do rozvodu bola maloletá u matky a poukázala na to, že maloletá je od 01.09.2017 školopovinnou, preto by výživné na ňu malo byť vo výške 250 eur. Potvrdila, že otec na maloletú v období od 01.02.2016 do 13.12.2018 uhradil 2.400 eur.

12. Opatrovník za maloletú sa k odvolaniu otca vyjadril tak, aby súd rozhodol v prospech maloletej.

13. K replike matky a kolízneho opatrovníka sa otec maloletej už nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 z. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 65, § 66 z. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.02.2020 a dospel k záveru, že odvolanie otca maloletej je dôvodné iba čiastočne.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, a to či súd prvej inštancie na zistený skutočný stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku alebo iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

16. Rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonných rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určiť, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ust. § 25 a § 26 sa použijú primerane (§ 36 ods. 1 zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. v znení zmien a doplnkov).

17. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na zaopatrienie nepľnoletého dieťaťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 zákona o rodine).

18. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 zákona o rodine).

19. Odvolací súd má rovnako ako súd prvej inštancie za to, že v predmetnej veci bolo nutné rozhodnúť o rodičovských právach a povinnostiach vo vzťahu k mal. T. I.. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rodičia maloletej spolu nežijú, o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností sa nedohodli, preto bolo namieste, aby súd tento výkon rodičovských práv a povinností vo vzťahu k mal. T. I. upravil. Keďže predmetné konanie je konaním o úprave práv a povinností rodičov k maloletej do rozvodu ich manželstva a keďže ide o dobu minulú, vzhľadom na to, že manželstvo rodičov maloletej bolo právoplatne rozvedené ku dňu XX.XX.XXXX, v konaní muselo byť zohľadnené to, u koho sa mal. T. v čase od 01.02.2016 do 13.12.2018 nachádzala. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že maloletá sa v uvedenom období nachádzala u matky. Bolo preto možné maloletú zveriť iba do osobnej starostlivosti matky. V tomto smere preto nie je odvolacia námietka otca týkajúca sa jeho návrhu na zverenie maloletej do jeho starostlivosti, prípadne do striedavej starostlivosti rodičov dôvodná. Vzhľadom na to, že maloletá bola v starostlivosti matky za rozhodné obdobie, ktorým je obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018, bolo nutné otca zaviazat' prispievať na výživu mal. T.. Súd prvej inštancie tak učinil druhým výrokom napadnutého rozsudku, ktorým otca zaviazal prispievať na výživu maloletej sumou po 200 eur mesačne za rozhodné obdobie. Vzhľadom na obsah spisu a vykonané dokazovanie aj podľa názoru odvolacieho súdu stanovená suma 200 eur na výživu maloletej bola stanovená správne. Je totiž nepochybným, že mal. T. je odkázaná výživou na svojich rodičov. Ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že otec má príjem 1.000 eur mesačne, bola tak súdom správne určená aj výška výživného. Aj podľa odvolacieho súdu z takéhoto príjmu je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu maloletej uvedenou sumou. V uvedenej súvislosti k odvolacím námietkam je potrebné uviesť, že výdavky maloletého dieťaťa, narodeného v roku 2009 odôvodňujú potrebu prispieť na jej výživu sumou 200 eur za situácie, keď otec má taký príjem, ktorý odôvodňuje výživné v stanovenej výške. Je nepochybným, že odôvodnenosť potrieb vyjadruje požiadavku, aby plnením vyživovacej povinnosti boli uspokojené všetky náklady vo vzťahu k dieťaťu, ktoré možno očakávať. Miera potrieb dieťaťa je pritom rôzna. Závisí od veku, duševnej aj fyzickej vyspelosti, schopnosti, zdravotného stavu, záujmov, nadania, talentu, vzdelania, odbornej prípravy na budúce povolania a pod. Jednoznačne stále ide o individuálnu fyzickú a duševnú vyspelosť toho - ktorého dieťaťa. Je tiež nepochybným, že dieťa sa má podieľať na životnej úrovni svojich rodičov. Nie je možné nezohľadniť aj osobný výkon starostlivosti o dieťa, ktorý v predmetnom konaní realizuje vo vzťahu k mal. T. jej matka, ktorá zabezpečuje jej každodennú starostlivosť. V tejto súvislosti k odvolacej námietke otca, že súd v odôvodnení svojho rozsudku argumentoval aj sumou 2.500 eur, ktorú mal mať ako príjem v minulých rokoch, odvolací súd uvádza, že malo ísť o príjem dávno pred rozhodným obdobím, počas ktorého sa výživné stanovuje a tiež malo to zdôrazniť schopnosti otca zarábať aj takúto sumu. Ak otec v odvolaní poukazuje aj na príjem matky, tento v porovnaní s jeho príjmom je podstatne nižší, keď je v rozmedzí od 520 do 620 eur. Ak teda matka mala zvýšený príjem, ktorý jej rastie, môže to byť len v prospech mal. T., o ktorú sa osobne starala. Ak odvolateľ vytykal súdu prvej inštancie aj to, že napriek tomu, že tvrdil, že výživné znížil, v skutočnosti ho zvýšil, odvolací súd uvádza, že toto konštatovanie vyplýva z predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to v porovnaní so sumou, ktorá bola určená na výživnom v konaní o rozvod manželstva rodičov maloletej.

20. Súd prvej inštancie započítal na dlžnom výživnom za rozhodné obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018 v prospech otca sumu 2.400 eur. Vychádzal z toho, že uvedenú sumu otec maloletej uhradil na účet matky maloletej ako výživné pre mal. T.. S uvedeným konštatovaním je treba jednoznačne súhlasiť. Ak totiž odvolateľ tvrdí a namieta, že neboli mu započítané aj iné sumy na dlžnom výživnom ako sú jeho výdavky na bývanie, na mobil, na televíziu, vzhľadom na jeho príjem, po odpočítaní určeného výživného mu ostáva dostatočná suma na úhradu týchto jeho nevyhnutných výdavkov. Ak tvrdil, že maloletej zabezpečoval zahraničné dovolenky, je to jednoznačne v prospech maloletej, ale nejde v žiadnom prípade o nevyhnutné výdavky maloletej, ktoré potrebuje na zabezpečenie svojich základných životných potrieb. Rovnako nemohlo byť zohľadnené ani to, že otec sa staral o maloletú počas prázdnin, keďže ide o krátkodobé pobyty maloletej u otca, ktoré nemôžu mať vplyv na zohľadnenie, resp. zánik výživného za uvedené krátke obdobie. Rovnako je v prospech maloletej aj to, keď otec realizuje výlety s maloletou, s čím má výdavky jednak na vstupné, na stravu a pod., čo tiež nie je možné výrazne zohľadniť

pri stanovení výšky výživného, určenej na nevyhnutné potreby maloletej. K odvolacej námietke otca, že maloletej šetrí po 100 eur mesačne na stavebnom sporení je potrebné zdôrazniť, že nejde o výdavok nevyhnutný pre maloletú a ak otec toto šetrenie realizuje, čo znamená, že má na to dostatok finančných prostriedkov, je to jednoznačne v prospech maloletej, ale nie je to nevyhnutným výdavkom pre maloletú.

21. Za dôvodnú však odvolací súd považoval námietku otca, že nedoplatok na výživnom bol vypočítaný za nesprávnu dobu a v nesprávnej výške. Rozhodným obdobím v predmetnom konaní je doba od 01.02.2016 do 13.12.2018, nie do 31.07.2019, t.j. do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie v predmetnom konaní. Nesprávne preto bola súdom prvej inštancie vypočítaná suma dlžného výživného. Dlžné výživné malo byť vypočítané za obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018, čo predstavujúce 34 mesiacov a 13 dní, teda 34 mesiacov x 200 eur mesačne je suma 6.800 eur + výživné za 13 dní je suma 77,40 eur. Za rozhodné obdobie teda otec bol povinný zaplatiť maloletej na výživnom sumu 6.877,40 eur. Keďže z uvedenej sumy preukázateľne uhradil 2.400 eur je potrebné od nej túto sumu odpočítať, preto správnu výšku dlžného výživného je suma 4.477,40 eur. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd považoval odvolanie otca maloletej proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa výšky nedoplatku na výživnom za dôvodné, a preto tento výrok zmenil tak, že dlžné výživné za obdobie od 01.02.2016 do 13.12.2018 zo strany otca pre mal. T. je vo výške 4.477,40 eur, ktoré je povinný otec zaplatiť k rukám matky v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

22. Vzhľadom na to, že rodičia mal. T. boli právoplatne rozvedení ku dňu XX.XX.XXXX, od uvedeného dňa do budúca bude súd rozhodovať o úprave práv a povinností rodičov k mal. T. na čas po rozvedení. Preto úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej zrealizovaná predmetným rozsudkom stratí účinnosť právoplatnosťou výroku o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej a o výživnom rozsudkom, ktorý tieto práva a povinnosti upraví na čas po rozvedení (viď rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. IV. ÚS/455/01).

23. Vyživovacia povinnosť k deťom je zákonnou povinnosťou, ktorá v sebe zahŕňa právo dieťaťa na výživu a tým korešpondujúcu povinnosť oboch rodičov dieťa vyživovať. Z povahy výživného vyplýva, že právo na výživné je osobitným právom dieťaťa, nie rodiča, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti (pozri rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/61/2011).

24. Odvolací súd vychádzajúc zo zákonných ustanovení Zákona o rodine poukazuje aj na to, že hľadiskami určujúcimi rozsah vyživovacej povinnosti sú odôvodnené potreby oprávneného, ako aj schopnosti a možnosti povinného. Je nutné vychádzať z toho, že výživné má zabezpečiť približne také materiálne podmienky pre telesný a duševný vývoj dieťaťa, v akým by sa dieťa nachádzalo, keby žilo v harmonickej domácnosti svojich rodičov. Primeraná hranica výživného je daná pritom samou spotrebnou povahou výživného, v ktorej je potrebné uspokojovať aj rozumné ďalšie potreby dieťaťa nad hranicu základných potrieb, pokiaľ ich uspokojovanie dovoľuje možnosti a schopnosti povinného rodiča. Pri ustálení výšky výživného je nevyhnutné vziať do úvahy aj priamu starostlivosť o dieťa, ktorá sa jeho vekom mení.

25. Z ústavnoprávneho hľadiska modely fungovania vzťahov medzi oddelenými rodičmi a maloletými deťmi, ktoré majú orgány verejnej moci zaužívané, nemožno nadradovať nad záujem dieťaťa, ktorý je definovaný v článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Je preto vecou súdu, aby pri zohľadňovaní všetkých konkrétnych okolností daného prípadu a z nich vyplývajúceho záujmu dieťaťa, ktorý musí byť vždy prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami starostlivosti o deti, súdmi alebo inými orgánmi, rozhodli o konkrétnej podobe najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a deťmi. Na tom nemôže nič zmeniť ani to, že rodičia nie sú schopní sa na takomto usporiadaní sami dohodnúť (viď rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS/362/03).

26. Aj keď je možné prisvedčiť odvolateľovi, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nie je rozsiahle, z jeho odôvodnenia, ako aj z celého obsahu spisu je možné vydedukovať myšlienkové pochody vedúce k jeho rozhodnutiu.

27. Z vyššie uvedených dôvodov bol rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku IV. o dlžnom výživnom postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdený. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie označený IV. bol

postupom podľa § 388 CSP zmenený, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani jeho zrušenie.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 52 CMP rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).